

8.3. 1923

Äära Hagar,

Känner mig riktigt förkrossad och blyges
djupt i mitt innersta. Det är att skämma
bort mig. Jag hade ju att leva med till
årets slut, detta är för mycket — att
taga bort all skugga av bekymmer
för framtiden.

Undrar om det är fru Rakel Hansson
som gjort detta. Tacka henne så
innerligt från mig. Jag ville så gärna
göra henne en glädje.

Att du inte kom de första två
veckorna var en stor lycka för dig
det var raffinerat grymt och kallt, men
de andra veckorna har haft ljusliga solskens
dagar, som ge nytt liv. Vi ha så vän-
tat på Er-Ni gamla Testamentets kvinnor!

Jag har lagat kruslockar åt mig och
kammat och bostat Martti nästan
dagligen och mamma har bakat ~~peppar~~
kakor och vi ha lyssnat till varje kuller
vid tågtiderna. Och de berömda
Helsingforsierat ha inte kommit!
Jag har fått som nytt liv med de
första solskensdagarna. Har säkert
varit för blodfattig för att uthärda
kölden. Det förfärliga frysanget har
upphört med de vackra dagarna. Du
och Diktonius ha säkert jämt
för den generösa givaren att jag
är mycket sjuk. Det vet man inte —
man vet inte om det har varit process
eller inte eller om det var katastrofal
anemi. Nu är den goda tiden!
Tacka den skända och var du själv
tackad och även Diktonius om han även
tänkt på mig. Hjärtliga hälsningar
från mamma, skyddar till posten